
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 155, september, oktober 2018

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 4

Het Geheimenis van de Zeven Gouden Kandelaren

“Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het koninkrijk en de volharding in Jezus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord van God en het getuigenis van Jezus. Ik kwam in vervoering van de geest op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, zeggende: Hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamum, en naar Thyatira, en naar Sardes, en naar Filadelfia en naar Laodicea. En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren, en te midden van de kandelaren iemand als van een mensen zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel; en zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw, en zijn ogen als een vuurvlam; en zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt, en zijn stem was als een geluid van vele wateren. En Hij had zeven sterren in zijn rechterhand en uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht. En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten; en Hij legde zijn rechterhand op mij en zei: Wees niet bevreesd, Ik ben de eerste en de laatste, en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk. Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen na dezen geschieden zal. Het geheimenis der zeven sterren, die gij gezien hebt in mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaren: de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de kandelaren zijn de zeven gemeenten” (Openb. 1:9-20 NBG).

Het geheimenis van de zeven kandelaren, waarvan Johannes spreekt, is hetzelfde geheimenis waarvan Paulus spreekt in 1 Corintiërs 15:51-52:

“Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden” (1 Cor. 15:51,52).

1 Thessalonicenzen 4:16-17 spreekt van dezelfde situatie:

“Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank van een bazuin van God, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen” (1 Thess. 4:16,16).

De laatste bazuin

De laatste bazuin in 1 Corintiërs 15:52 is niet de laatste bazuin van Openbaring 11:15. Er is een onderscheid tussen de laatste bazuin voor de gemeente (1 Cor. 15:42), en de laatste bazuin voor Israël (Openb. 11:15). De context van 1 Corintiërs 15:52 verschilt sterk van de context van Openbaring 11:15. 1 Corintiërs 15:52 sluit goed aan bij 1 Thessalonicenzen 4:16,17, maar niet bij Openbaring 11:15. In Openbaring 11:15 is de laatste bazuin, evenals de voorafgaande zes bazuinen, verbonden met Israel en de volken. Gezien het verschil in context moeten we concluderen dat er een laatste (uiterste) bazuin is voor de gemeente en een laatste (uiterste) bazuin voor Israël.

Openbaring 4:1 verwijst naar Openbaring 1:10, maar dat betekent niet dat we de opname van de gemeente in Openbaring 4:1 moeten zien. Openbaring 4:1 verwijst slechts naar de persoon in Openbaring 1:10, naar *“de eerste stem die ik gehoord had alsof een bazuin tot mij sprak”*. In feite verwijst Openbaring 4:1 niet naar een bazuin zelf, maar vermeldt een bazuin om de persoon in Openbaring 1:10 te identificeren. Bovendien is de gemeente vanaf Openbaring 4:1 niet meer in beeld. Openbaring 4:1 begint met de uitdrukking *“Na deze dingen”*. Deze uitdrukking verwijst naar hetzelfde *“daarna”* in Handelingen 15:16, dat God *“een volk voor zijn naam uit de heidenen heeft vergaderd”* (Hand. 15:14), en er een nieuwe bedeling begint die zal uitmonden in het herstel van Israël (Hand. 15:16,17).

“Na deze dingen” in Openbaring 4:1 betekent ná Openbaring 2 en 3 (ná onze huidige bedeling) en ná Openbaring 1:1:11-20 (de gebeurtenissen voor de rechterstoel van Christus).

Wat is een geheimenis?

Een geheimenis of verborgenheid is iets wat alleen bij ingewijden bekend is. Het geheimenis in het Nieuwe Testament is echter door het evangelie door God bekendgemaakt. Zo lezen we in Colossenzen 1:26:

“Het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen” (Col. 1:26).

Het geheimenis in het Nieuwe Testament heeft verschillende aspecten. Allereerst is er het geheimenis van Christus: *“Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus”* (Ef. 3:4). Verder kennen we het geheimenis van het evangelie, dat we als een onderdeel van het geheimenis van Christus kunnen beschouwen:

“Ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken” (Ef. 6:19).

Verder kennen we nog het geheimenis van de wetteloosheid:

“Want het geheimenis van de wetteloosheid is reeds in werking; (wacht) slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is” (2 Thess. 2:7).

Wanneer we over het geheimenis in het Nieuwe Testament lezen, kunnen we dit terugbrengen tot het geheimenis van Christus en het geheimenis van de wetteloosheid. In beide gevallen is er sprake van de incarnatie van een bovennatuurlijk persoon in de vorm van een mens, hetzij van Christus, hetzij van de antichrist.

Christus kwam als een geheimenis. Hij was God die als mens op deze aarde verscheen. *“De wereld heeft Hem niet gekend”* (Joh. 1:10), maar de wereld voelde wel aan dat Hij anders en onverklaarbaar was. Het geheimenis van Christus is dat God in Christus mens werd. Maar dat is niet alles, want in Efeziërs 5:31,32 lezen we:

“Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot een vlees zijn. Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente”. Dit is de gemeente die Zijn lichaam is (Ef. 1:22,23), en we zien dat de gemeente in het geheimenis wordt betrokken, dat wil zeggen dat het geheimenis niet wordt beperkt tot het individuele lichaam van Christus zelf, maar tot heel Zijn collectieve lichaam, waarvan Hij het hoofd is. Zó wordt de gemeente van Christus ook een onverklaarbare incarnatie die de wereld niet kan vatten. De gemeente is een collectief geestelijk lichaam, waar God in Christus vlees is geworden. Voor de wereld, die aards is en geen verklaring heeft voor dit hemelse lichaam, blijft dit geheimenis verborgen.

Paulus schrijft verder over het geheimenis van Christus, *“dat de heidenen mede-erfgenamen zijn”* (Ef. 3:6). Wat is deze erfenis? De gedachte achter deze erfenis is dat alle dingen die in en door Christus zijn geschapen (Col. 1:15-17), en in Hem hun bestaan hebben, door God aan Christus zijn gegeven als Zijn eigendom. De voortdurende openbaring van de Bijbel is echter dat de tegenstander, de duivel, de mens heeft gestolen. De duivel is een dief en een rover (Joh. 10:1). De erfenis van Christus omvat niet alleen de levenloze materiële schepping, maar met name de mens die een centrale rol speelt in Gods doel. De mens is door de zonde in het kamp van de duivel gekomen. De schepping heeft door de zondeval het doel waarvoor zij was geschapen, verloren. Zo verloor de schepping haar samenhang, haar vrede en heerlijkheid. God echter had dit drama voorzien en Zijn Zoon als offer gegeven om dit probleem op te lossen. Wat was de essentie van dit offer? Die essentie vinden we in Lucas 9:31:

“Dezen, in heerlijkheid verschenen, spraken over zijn uitgang [‘exodus’], die Hij te Jeruzalem zou volbrengen.”

De opname van de gemeente

1 Thessalonicenzen 4:16,17 spreekt over de opstanding van overleden christenen en het “weggevoerd worden” van deze opgestane gelovigen tezamen met de nog levende christenen. Deze “wegvoering” of “wegrukking” wordt ook wel de ‘opname van de gemeente’ genoemd. In deze studie zullen we het tijdstip van de opname bespreken en de vaak gestelde vraag behandelen: “*Gaat de gemeente door de grote verdrukking?*”

Als we onszelf de vraag stellen of christenen door de *grote verdrukking* gaan, is het allereerst van belang te bepalen wat we onder *de grote verdrukking* verstaan. Het woord “verdrukking” (Gr. *thlipsis*), komt meer dan veertig keer voor in het Nieuwe Testament.

Dat christenen verdrukking ondergaan, hoeft geen betoog. In de wereld lijden we verdrukking (Joh. 16:33), en moeten we anderen troosten die in allerlei druk (verdrukking) zijn (2 Cor. 1:3,4).

Deze algemene verdrukking heeft als doel ons sterker in Christus geworteld te weten. Hierbij worden we aangespoord om blij te zijn in de hoop en geduldig te zijn in de verdrukking. Er is daarom een huidige verdrukking die het deel is van elk christen, maar die uiteindelijk toch een lichte last is in vergelijking met onze komende heerlijkheid. Al het handelen van de Heer in ons leven is er opgericht dat wij ons natuurlijke leven verloochenen en ons leven niet te tellen. Het is daarom van belang dat we alle verdrukking in ons leven bezien als een discipline van Gods Geest om Christus in ons gestalte te doen krijgen (Gal. 4:19).

Onze huidige verdrukking verschilt echter van de *grote verdrukking* waarvan Matthéüs 24:21 spreekt:

“Want dan zal er een grote verdrukking zijn, zoals er niet is geweest is van het begin van de wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal.”

Hoewel de algemene verdrukking groot kan zijn (vgl. Matt. 7:11), verschilt deze verdrukking in alles van de *grote verdrukking* in Matthéüs 24:21. Matthéüs 24:21 verwijst naar Openbaring 7:14: “... En hij zei tot mij: Deze zijn het, die komen uit de grote verdrukking ...”

Het onderwerp van Openbaring 7 is de schare die niemand kan tellen en die door de 144.000 Joden tot geloof zullen komen. De 144.000 is synoniem aan de mannelijke zoon in Openbaring 12:5 (Zie: De Vrouw, de Draak en de Mannelijke Zoon, *Het Woord van de Gerechtigheid*, oktober 2003, nr. 9). Openbaring 12 verschaft ons informatie om Openbaring 7 te kunnen begrijpen. De 144.000 is een “eersteling”, een eerste vrucht uit het volk Israël (Openb. 12:4; vgl. Openb. 7), en anticipeert daarmee op de algehele bekering van Israël bij de komst van Christus (Rom. 11:26).

Openbaring 6-18 omschrijft de periode die in de Bijbel bekend staat als de 70^e jaarweek van Daniël (Zie: De Profetie van de 70 Jaarweken, *Het Woord van de Gerechtigheid*, februari 2004, nr. 12). De zeventigste jaarweek van Daniël moet worden verbonden met Openbaring 6-18: de “*tijd van de benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:6).

De antichrist zal in het midden van die jaarweek “de stad (Jeruzalem) en het heiligdom te gronde richten” (Dan. 9:26 NBG), en “het verbond voor velen zwaar maken, een week lang en in de helft van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden” (Dan. 9:27 NBG). Hiervan lezen we in Openbaring 11:1-3, waar in het midden van de jaarweek Jeruzalem vertreden zal worden, 42 maanden lang, dat zijn 1260 dagen of 3½ profetische jaren.

De eerste helft van de zeventigste jaarweek staan de twee getuigen centraal (Openb. 11:3), die door God worden gebruikt om de 144.000 aan te trekken. De tweede helft, wanneer de mannelijke zoon is gebaard, begint de bediening van de 144.000 die samenvalt met het verbond dat zwaar zal worden gemaakt door de antichrist. Met andere woorden, de grote verdrukking verwijst naar de tweede helft van de 70^e jaarweek.

In plaats van onszelf de vraag te stellen “Gaat de gemeente door de (Grote) Verdrukking?”, is het beter onszelf de vraag te stellen “Gaat de gemeente geheel of gedeeltelijk door de zeventigste jaarweek van Daniël?” Deze vraag is niet moeilijk te beantwoorden. Wanneer we de opname op het juiste wijze plaatsen binnen het typologische raamwerk van de Bijbel, kunnen we slechts tot de conclusie komen dat de gemeente niet door de zeventigste jaarweek of een gedeelte daarvan zal gaan. Helaas benaderen veel christenen de vraag doorgaans op detailniveau en laten zich dan leiden door afzonderlijke verzen die in eerste instantie schijnen te leren dat de gemeente wel geheel of gedeeltelijk door de zeventigste jaarweek van Daniël zal gaan.

	Adam – Abraham	Abraham – Golgotha	Golgotha – Koninkrijk	Verdrukking	(Messiaanse) Koninkrijk	
Eeuwigheid	2000 jaar	2000-7 jaar	2000 jaar	7 jaar	1000 jaar	Eeuwigheid
Rentmeester. (1 Cor. 10:32)	(Sommigen uit) de volkeren	Jood	Gemeente van God	Jood	hemels: Gemeente van God aards: Jood	
vorige “eeuwen”	6000 jaar: de “huidige eeuw”				1000 jaar: de “komende eeuw”	komende “eeuwen”
Dagen vanaf Adam	1 2	3 4	5 6	(4)	7	
Dagen vanaf Abraham		1 2	3 4			
Dagen vanaf Golgotha			1 2		3	

Toelichting op het schematisch overzicht

In de 7000 jaar Bijbelse geschiedenis van de mens zijn er twee “eeuwen”. De eerste eeuw van 6000 jaar omvat drie bedelingen en de tweede eeuw van 1000 jaar valt samen met één bedeling. Er zijn “eeuwen” en binnen deze eeuwen zijn er één of meer “bedelingen”. Voor wat de mens betreft, begonnen “eeuwen” en “bedelingen” met de schepping van Adam.

“Eeuwen” hebben met tijd te maken en “bedelingen” niet. Omdat “bedelingen” zich wel in de tijd moeten afspelen, worden ze wel over dagen verdeeld, meestal 2 dagen (2000 jaar) en 1 dag (1000 jaar) als het om het Messiaanse tijdperk gaat.

In de Bijbel zien we dat de telling van deze dagen kan beginnen vanaf Adam, vanaf Abraham of vanaf Golgotha. Dit vinden we goed geïllustreerd in de zeven tekenen in het evangelie naar Johannes.

Het evangelie naar Johannes is opgebouwd rond zeven tekenen, die verwijzen naar een bepaalde dag, in overeenstemming met het raamwerk in Genesis 1:1-2:3.

Het eerste teken vinden we in Johannes 2:1-11. Jezus veranderde zes vaten water in wijn op de “derde dag” (Joh. 2:2). Deze derde dag is het Messiaanse tijdperk, en daarom de derde dag gerekend vanaf Golgotha, “twee dagen na” de dood van Christus. Maar het is ook de zevende dag gerekend vanaf Adam. Deze verwijzing naar de zevende dag laat Johannes ook zien. In Johannes 1:29 wordt “*de volgende dag*” genoemd, dat is de tweede dag. “*De volgende dag*” in Johannes 1:35 is dan de derde dag en “*de volgende dag*” in Johannes 1:44 is dan de vierde dag. “De derde dag” in Johannes 2:1 wijst dan drie dagen verder, naar de zevende dag.

De derde dag en de zevende dag kunnen daarom verwijzen naar dezelfde dag. We moeten er op bedacht zijn van waar af de Schrift met de telling begint.

Het tweede teken vinden we in Johannes 4:40-54. Jezus bracht twee dagen door in Samaria (vers 41), en verwijst typologisch naar de periode dat de Gemeente van God rentmeester is. Na twee dagen (vers 43), op de derde dag, zal Hij zich weer tot Israël keren (Hosea 5:15-6:2; Hand. 15:14-18). Deze derde dag, gerekend vanaf Golgotha, is opnieuw een verwijzing naar het Messiaanse tijdperk, zoals ook het geval is bij het eerste teken.

Het derde teken vinden we in Johannes 5:1-9, waar een man na 38 jaar wordt genezen. Dit getal 38 komen we ook tegen in Deuteronomium 2:14, de tijd dat het volk Israël door de woestijn reisde. Daarna lag het beloofde land in zicht en opnieuw is de typologische verwijzing naar het Messiaanse tijdperk. Bij het derde teken is er geen directe verwijzing naar een derde of zevende dag, maar indirect is dit wel het geval.

Het vierde teken vinden we in Johannes 6:1-14. Ook hier vinden we geen dag vermeld, maar wordt het Pascha genoemd. Het Pascha in Leviticus 23 heeft betrekking op de toekomstige verlossing van Israël, wanneer Israël de Heer als “*het Brood des Levens*” zal ontvangen. Het is een verwijzing naar de derde dag vanaf Golgotha of de zevende dag vanaf Adam.

Deze zevende dag komen we ook tegen in Matt. 9:2: “*En zes dagen later [op de zevende dag] nam Jezus Petrus en Jacobus en Johannes mee en leidde hen een hoge berg op, hen alleen.*”

De geschiedenis van de verheerlijking op de berg verwijst naar het komende Messiaanse tijdperk, wanneer Christus in heerlijkheid zal heersen.

Het vijfde teken in Johannes 6:15-21 geeft typologisch hetzelfde weer: het terzijde stellen van Israël (vers 15), een periode waarin de Gemeente van God rentmeester is (2000 jaar), de Verdrukking van de 69^e jaarweek in Daniël (vers 16-18), waarin het voor Israël “donker” en “onstuimig” wordt, de wederkomst van Christus (vers 19, 20) en het aannemen van Christus door Israël (vers 21a) en het herstel van het land Israël (vers 21b).

Het zesde teken in Johannes 9:1-41, gaat over de genezing van de blinde man op de Sabbat, de zevende dag, en verwijst typologisch naar het Messiaanse tijdperk. Op de zevende dag zal Israël haar Messias zien en verlost worden. Het is de zevende dag (na 6000 jaar), gerekend vanaf Adam.

Het zevende teken in Johannes 11:1-44 heeft te maken met de opstanding van Lazarus. Deze opstanding vond plaats nadat de Heer twee dagen uit Judea weg was (11:6) en Lazarus lag al in vier dagen in het graf (11:17). Israël is al vier dagen in het graf, 4000 jaar gerekend, maar nu gerekend vanaf Abraham en 2000 jaar gerekend vanaf de dood van Christus. Ook verwijst de opstanding (van Israël) naar het Messiaanse tijdperk.

Dagen nemen een belangrijke plaats in binnen het raamwerk van de Bijbel. Christus werd opgewekt “*op de derde dag*” (Matt. 16:21) en Hij werd opgewekt “*na drie dagen*” (Marc. 8:31). In beide verzen is de verwijzing naar dezelfde dag. De uitdrukking “*na drie dagen*” kan daarom niet verwijzen naar “*de vierde dag*”, maar naar de derde dag. Hierover kan geen twijfel bestaan, zoals we zien in 1 Corinthiërs 15:4, waar Paulus schrijft: “*...en Hij is begraven en op de derde dag opgewekt, naar de Schriften*”. De Emmaüsgangers verwezen naar dezelfde derde dag, de dag van de opstanding, toen zij zeiden: “*...Maar dit is al thans reeds de derde dag, sinds dit is geschied*” (Luc. 24:21).

Christus herrees “*op de derde dag*” en “*na drie dagen*”. We moeten dit verstaan zoals het Oude Testament hiermee omgaat. Het Oude Testament beschouwt een gedeelte van een dag als een hele dag. Een gebeurtenis kan plaats vinden op de “*derde dag*”, maar op dezelfde wijze ook als “*na drie dagen*” (Matt. 16:21; Marc. 8:31).

Kijk eens naar Matthéüs 27:63, 64 hoe de uitdrukking “*na drie dagen*” wordt gebruikt. Zoals het Oude Testament ermee omgaat, gaat het om drie dagen, waarbij delen van een dag als een hele dag worden gerekend. Als een Joodse jongetje zelfs in laatste paar minuten van een dag werd geboren, werd deze dag als een hele dag gerekend van de periode waarin hij besneden moest worden.

Christus verrees op de derde dag en Jona herrees uit de zee op de derde dag. Jona is een tweeledige type van de Here Jezus en van Israël. Israël zal ook “*op de derde dag*” herrijzen.

In Hosea 6:2 lezen we dat God Israël “*na twee dagen*”, “*op de derde dag*” (na 2000 jaar), zal doen oprichten. Hosea zegt niet “*na drie dagen*”, omdat hij het vanuit een ander perspectief ziet. Hij verwijst naar de derde dag, als na het verstrijken van twee dagen.

Ons inzicht in de typologie van het raamwerk van de Bijbel en hoe eeuwen en bedelingen hiermee in verhouding staan, is van fundamenteel belang voor het kennen van de Schrift en voor de vraag of de gemeente van Christus door de zeventigste jaarweek zal gaan.

De Schrift laat zien dat er drie bedelingen zijn van 2000 jaar en één bedeling van 1000 jaar (het Messiaanse tijdperk). Elke bedeling omvat binnen het raamwerk van Genesis 1:1-2:3 twee dagen (2000 jaar) (vgl. 2 Petr. 3:8), behalve het Messiaanse tijdperk dat één dag omvat (1000 jaar). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bedeling met betrekking tot de Jood 7 jaar minder bedraagt, omdat deze 7 jaar vervuld worden in Openbaring 6-18, de “*tijd van benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:7). Deze periode van 7 jaar is een “staartje” van de bedeling van Abraham tot Golgotha, waarin de Jood rentmeester was. De gemeente van Christus had geen deel aan de bedeling met betrekking tot de Jood en zal daarom ook geen deel hebben aan het toekomstige “staartje” van die bedeling. Een bedeling (Gr. *oikonomia*), verwijst in de Bijbel naar een geestelijke huishouding. De huishouding in deze bedeling, de bedeling van de Heilige Geest die een bruid voor de Zoon van God zoekt, verschilt met het toekomstige “staartje” van de vorige bedeling, waarin God handelt met Israël. Door de bedelingen en door de types en antitypes te vergelijken, kunnen we zien dat de Schrift overvloedig informatie verschaft dat de gemeente op geen enkele wijze door de zeventigste jaarweek zal gaan.

Typologie

Een uitermate belangrijke regel in Bijbelstudie is dat de typologie (de voorafschaduwning) van een onderwerp altijd moet overeenstemmen met de antitype (de werkelijkheid). De typologie bevestigt een pretribulationistisch opname van de gemeente:

1. De typologie van Genesis 21-25

Gods handelen met Israël vinden we onder andere in Dan. 9:24-27, de profetie van de 70 jaarweken van Daniël. Elke jaarweek is een tijdsperiode van 7 jaar. In Bijbelse profetie is één jaar een periode van 360 dagen, ook wel een lunair jaar (maanjaar) genoemd (vgl. Openb. 12:6). Daniël profeteerde dat er 70 jaarweken zijn bepaald over het volk Israël (vers 24), dat wil zeggen 70 maal 7 = 490 jaar. Vanaf het moment dat besloten werd om Jeruzalem te herbouwen (Neh. 1; ± 483. v Chr.) tot de dood van de Here Jezus waren 69 weken (62 + 7 weken). Er blijft dan nog één jaarweek van 7 jaar over, die wordt vervuld in Openbaring 6-18, de “*tijd van benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:7).

Tussen de 69ste en de 70ste jaarweek is er een nieuwe bedeling ingelast, waarin God tijdelijk zijn handelen met Israël op nationale basis ter zijde stelt om “*een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen*” (Hand. 15:14). “*Daarna*” (Hand. 15:16), zal de 70ste jaarweek van Daniël beginnen, en “*zal God de vervallen hut van David [Israël] opnieuw opbouwen*”.

Nadat God een volk uit de heidenen heeft vergaderd, zal deze “*ene nieuwe mens in Christus*” (Ef. 2:15), dat is de gemeente van Jezus Christus, van de aarde worden “weggevoerd” (1 Thess. 4:17).

Typologisch zien we dit geïllustreerd in Genesis 21- 25:

1. Gen. 21: De geboorte van Isaäk → De geboorte van Christus
2. Gen. 22: Het offer van Isaäk → De dood van Christus
3. Gen. 23: De dood van Sara → Israël tijdelijke terzijde (na de 69ste week)
4. Gen. 24: De bruid voor Isaäk → Bruid voor Christus (tussen 69ste en 70ste week)
5. Gen. 25: De hertrouw van Abraham → Israël hersteld en vruchtbaar

Het doel van God in deze bedeling is dat Gods Geest op zoek is naar een bruid voor Zijn Zoon (Gen. 24).

2. Henoach en Noach

Henoach, een type van de gemeente, werd voor de vloed opgenomen; Noach, een type van Israël, ging door de vloed.

3. Lot

Lot onderging niet het oordeel van Sodom en Gomorra, maar werd eruit verlost. Zijn vleselijk leven bracht hem weliswaar daarna tot schaamte op de berg, waarbij de berg een type is van het komende koninkrijk. De schaamte op de berg staat in relatie staat tot de uitkomst van het oordeel voor de rechterstoel van Christus.

4. Zippora

Toen God Mozes uitzond ten behoeve van zijn broeders, was Zippora, zijn heidense vrouw in een ver land. God handelt niet tegelijkertijd met de gemeente en Israël.

5. Asnat

Toen Jozef zich aan zijn broers bekend maakte (Gen. 45), was Asnat, zijn heidense vrouw (Gen. 41:45), niet aanwezig. God handelt niet tegelijkertijd met de gemeente en Israël.

6. Ruth

Ruth 2 handelt typologisch over de arbeid van de christen op de akker van deze wereld. Kijk eens hoe vaak het woord “veld” in Ruth 2 voorkomt (Ruth 2:2,3,8,9,17,23) samen met de woorden “gewerkt” (vers 19) en “oogst” (vers 21). Hoofdstuk 3 handelt over de dorsvloer, een type van het oordeel voor de rechterstoel van Christus. Hoofdstuk 4 handelt over de verlossing van het erfdeel en brengt ons typologisch in Openbaring 6-18. Hieruit zien we dat de rechterstoel vooraf gaat aan de 70ste jaarweek in Openbaring 6-18.

Al deze types laten zien dat de opname plaatsvindt voordat God Zijn handelen met Israël hervat.

Waakzaamheid

Wat is de relatie tussen de opname en waakzaamheid? Bijbels gezien is waakzaamheid nodig om onze geestelijke wedloop goed te lopen, maar waakzaamheid is niet nodig om deel te krijgen aan de opname. Dit kan worden gezien in 1 Thessalonicenzen 5:1-10. Het werkwoord voor “slapen” (Gr. *katheudoo*) in vers 10 is hetzelfde Griekse werkwoord dat voor “slapen” in vers 6 en 7 voorkomt. Het slapen hier verwijst in alle drie verzen naar een toestand van gebrek aan waakzaamheid. Hetzelfde geldt voor het werkwoord voor “wakker zijn” of “waken” (Gr. *gregoreoo*), dat in vers 6 en 10 voorkomt. Dit kan maar één ding betekenen: ALLE christenen zijn positioneel “in Christus” en zullen op deze basis worden opgenomen, hetzij zij waakzaam zijn of niet. Zij zullen de Here tegemoet gaan en daarna voor de rechterstoel van Christus verschijnen, zoals we zien in Openbaring 1:9-20: de Here omgord als Rechter te midden van de zeven gemeenten, dat wil zeggen te midden van ALLE christenen.

Alle christenen zullen deel krijgen aan de algemene opstanding in 1 Thessalonicenzen 4:16,17. Voor de rechterstoel van Christus zal er echter een verdere selectie plaatsvinden tussen de overwinnaars en niet-overwinnaars.

De overwinnaars zullen deel krijgen aan de “uit-opstanding”, een verder opstanding (selectie) van hen die zijn opgenomen. Paulus schrijft hierover: “*of ik ... zou mogen komen tot de opstanding (Lett. “uit-opstanding”) uit de doden ... ik jaag ernaar ... jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods*” (Fil. 3:10-14).

Waakzaamheid, overwinning, de *uit-opstanding* en de prijs van de roeping van God, hebben alles met elkaar te maken. We ontvangen deze prijs niet vanzelf en we kunnen deze prijs missen: “*laat niemand u de prijs doen missen*” (Col. 2:18). Onze geestelijke wedloop eist al onze aandacht en we moeten zó lopen dat we de prijs behalen en niet afgewezen worden (1 Cor. 9:24-27).

Conclusie

Het beeld van de opname is als volgt. Voordat de zeventigste jaarweek begint, zal de hele gemeente worden opgenomen en *in de hemelen* in het oordeel komen. Dit vinden we beschreven in Openbaring 1:9-20. Christus, als Rechter, staat daar te midden van de zeven gemeenten, dat wil zeggen, te midden van ALLE christenen. Elk christen komt dan in het oordeel en zal, in de lijn van Openbaring 2 en 3 worden bepaald of een christen een overwinnaar blijkt te zijn geweest over de zonde, de satan en de wereld. Indien onze werken ons tot overwinnaars zullen aanmerken, zullen we deel krijgen aan de beloften voor de overwinnaars van Openbaring 2 en 3. Al deze beloften zijn Messiaans. We zullen dan de prijs van onze roeping behalen en deel krijgen aan de uit-opstanding. De gebeurtenissen voor de rechterstoel zullen hoogstwaarschijnlijk zijn afgerond voordat de zeventigste jaarweek begint, want “*het oordeel begint bij het huis van God*” (1 Petr. 4:17).

In de volgende studies over Openbaring 2-3 zullen we zien wat ons tot overwinnaars maakt.

Studievragen

1. Welke laatste bazuinen ken je?
2. Wat is een geheimenis?
3. Leg het verschil uit tussen eeuwen en bedelingen.
4. Welke types ken je over de opname van de gelovigen?
5. Welke rol speelt waakzaamheid bij de opname van de gelovigen?
6. Markeer in je Bijbel, in het evangelie van Johannes, de Schriftgedeelten die gaan over de zeven tekenen.
7. Waarom gaat de gemeente niet door de Grote Verdrukking of een deel daarvan?